

[10] Ressenya

La ressenya pas a pas

FORMULACIÓ D'OBJECTIUS

Les ressenyes solen tenir tres finalitats fonamentals: entendre, analitzar i valorar l'obra. Això no vol dir, però, que s'hagi d'incidir en aquestes tres finalitats amb la mateixa profunditat. Hi ha ressenyes que s'estenen més en el resum i expliquen detalladament el contingut de l'obra, mentre que d'altres incideixen més en la valoració de l'obra i en la seva rellevància i actualitat. El propòsit que ha de guiar la redacció no pot pretendre incloure tots els aspectes del llibre. Al contrari, **l'autor ha de decidir i determinar el punt principal que destacarà, la idea directriu**, que funcionarà com un veritable "pal de paller" discursiu a l'entorn del qual s'articularà l'aparell informatiu i argumentatiu pertinent.

En el cas que la ressenya formi part del treball acadèmic, per decidir la idea directriu convindrà parlar atenció a les instruccions del professor. Per exemple, el professor pot demanar cercar una informació específica, emprar un mètode de desenvolupament determinat, comparar una obra amb una altra, explicar de manera resumida el contingut o analitzar les conseqüències de la seva aparició.

Exemple

Pot ser el cas, per exemple, d'un estudiant que ha de fer una ressenya en la qual, a més de demostrar que ha entès l'obra, vol destacar, d'una manera especial, la vigència i l'actualitat dels seus plantejaments en relació amb una problemàtica actual. Així, el seu plantejament inicial és identificar els tres elements destacats de l'acte comunicatiu:

Propòsit: convèncer

Receptor: professor

Idea directriu: destacar la vigència de l'obra i l'actualitat dels seus plantejaments en relació amb una problemàtica determinada

Un cop definida la idea directriu, s'han d'**activar diferents estratègies que tenen per objectiu entendre, analitzar i valorar l'obra**. Tot seguit es detallen algunes de les activitats que s'hauran de dur a terme per assolir el propòsit:

- Identificar la finalitat del text, el propòsit comunicatiu de l'obra, els lectors a qui s'adreça...
- Situar l'autor en un context i estudiar la seva trajectòria.
- Descriure objectivament el contingut de l'obra.
- Apreciar-ne la singularitat o novetat.
- Identificar el teixit argumental, si es tracta d'un assaig o un article, o l'ordre simbòlic i els procediments narratius de l'obra, si es comenta una producció literària.

- Identificar el punt de vista que utilitza l'autor.
- Analitzar el teixit verbal amb el qual l'autor pretén produir un efecte determinat.
- Avaluar l'eficàcia de l'organització dels materials segons el propòsit comunicatiu de l'autor.
- Analitzar l'ús i la validesa de les fonts i de la documentació emprades.
- Evidenciar els buits que conté.
- Emetre un judici sobre l'obra.
- Donar raons que donin suport al judici i acompanyar-lo d'un aparell argumentatiu.

El primer pas per elaborar una ressenya és determinar què es vol destacar de l'obra ressenyada.

LECTURA ANALÍTICA I COMPRENSIVA DEL TEXT DE BASE

La lectura de l'obra que es vol ressenyar ha de ser una **lectura tècnica**, ben diferent de la lectura lúdica. Aquesta lectura requereix una actitud analítica i activa per part del lector, que es proposa, així, establir un "diàleg" amb el text: reparar en les característiques, observar-ne l'estructura i interpretar-ne el significat més enllà de la informació que conté. El lector analític ha de procurar entendre no només les idees que exposa l'autor, sinó també considerar com les presenta, per què les presenta d'aquesta manera i si és efectiva. A més de fer possible la interpretació de l'obra, la lectura tècnica incideix positivament en el desenvolupament de l'habilitat analítica.

La lectura analítica requereix **temps i dedicació**. No n'hi ha prou de passar els ulls per damunt de les paraules de la pàgina. Una actitud analítica lluita contra el mal hàbit de llegir de manera ràpida i superficial i opta per anar a poc a poc i acompanyar la lectura amb la presa de notes i el plantejament de qüestions. No ha de ser necessàriament contínua, és a dir, començar a la primera línia i acabar a la darrera.

Sovint, durant el procés de llegir analíticament l'obra de base, es combinen dos tipus de lectura: l'extensiva i la intensiva. La primera serveix per fer una primera aproximació a l'obra i **copsar-ne el sentit global** amb l'exploració de l'índex, el pròleg, la presentació i la introducció. La segona és seguida i intensiva i ha de permetre identificar **l'estructura del text** i les parts en què s'organitza, cosa que s'aconsegueix quan s'acumulen les dades necessàries.

Per tant, per poder analitzar a fons el text de base, cal planificar les dues lectures del text que es vol ressenyar, una d'extensiva i una altra d'intensiva, i combinar-les amb la presa de notes i l'elaboració de resums.

L'autor de la ressenya ha de ser un bon lector i desenvolupar l'hàbit de llegir de manera analítica tota mena de textos, ja siguin literaris, periodístics o acadèmics.

LECTURA EXTENSIVA

La lectura extensiva, també anomenada selectiva o de cop d'ull, és una pràctica molt habitual i de gran transcendència en l'activitat universitària. **Cerca fer una primera aproximació a l'obra que es té al davant.**

Ampliació de continguts

Hi ha dos tipus de lectura selectiva: l'*scanning* i l'*skimming*.

La lectura selectiva de **scanning** s'aplica quan no cal comprendre el significat d'un text, sinó que s'han de fer cerques de dades concretes que es pressuposa que estan contingudes en un escrit (la cerca del significat d'un mot en un diccionari, la cerca d'una fórmula química o una equació matemàtica...).

La lectura selectiva de **skimming** s'aplica, en canvi, quan el que es pretén és una primera aproximació a les idees principals d'un text.

Tot seguit s'exposen algunes recomanacions útils per dur a terme una primera aproximació al text. Es tracta de parar esment a diferents parts de l'obra que es vol ressenyar: el títol, l'índex o sumari, la introducció, els paràgrafs introductoris de les diferents seccions, etc.

Així, abans de començar a llegir, és bo prendre nota de la **informació que proporciona la publicació i de les dades biogràfiques de l'autor**. Aquí cal plantejar-se diferents qüestions: quan va ser publicat l'original? Anava dirigit a una determinada audiència? Va ser escrit com a resposta a algun fet o controvèrsia? Estava l'autor qualificat per escriure sobre el tema? La introducció ofereix informació que pot ajudar a valorar l'eficàcia de l'obra?

A continuació, és interessant **analitzar el títol**. Atrau l'atenció del lector? Suggereix un to particular o una imatge? Quin tipus de títol és? És un títol que resumeix el tema, una pregunta dirigida al lector, una frase poètica, un refrany, una frase feta, etc.?

Posteriorment, cal fer una **primera lectura de l'obra**, assegurant que es coneixen i s'interpreten correctament els sentits de les paraules. És el moment d'identificar si el text és narratiu, argumentatiu, expositiu, descriptiu o demostratiu. Conèixer la seqüència textual predominant és el primer pas per entendre l'obra, perquè dóna pistes per entendre el propòsit de l'autor. A més, cal fer constar aquesta informació a la ressenya.

Exemple

Els paràgrafs introductoris de la ressenya següent mostren clarament com va ser el procés d'aproximació a l'obra d'anàlisi per part de l'autor de la ressenya.

Investing by the Numbers by Jarrod Wilcox. Published by Frank J. Fabozzi Associates, New Hope, PA, 1999

When I got the call to do a book review, I immediately thought, yes - action, romance,

adventure! Well, little did I know that I would be writing a review on *Investing by the Numbers*, a book by a quantitative investor who actually argues for a synthesis view of quantitative analysis combined with qualitative judgements.

Jarrold Wilcox can claim both the academic qualities and practical experiences of investing, as he has a Ph.D. and CFA, as well as a number of investment work experiences.

Wilcox's excellent book reflects these varied experiences as he artfully reviews and discusses the practical application of a number of quantitative investment theories and tools. The essence of Wilcox's message is that if one is to succeed in active investment management a blend of quantitative techniques in combination with qualitative judgements is the way to go.

Quantitative analysis on its own is not sufficient to win at active management, for a number of reasons, including lack of data, simplified assumptions, and system structure instability. The bottom line is, even to successfully apply quantitative models one needs to have a rigorous qualitative understanding of how markets work and apply appropriate judgement to the method.

This up to date book covers such current investment topics such as behavioural finance and its application for investment strategies; trading cost, taxes and implementation shortfall; complexity theory and ecology; neural nets and genetic algorithms; and emerging markets. Models reviewed and assessed by Wilcox include: the Markowitz efficient frontier; the CAPM; option pricing; APT; and risk forecasting.

As with any hard core investment book there are parts that are particularly dry, but that comes with the territory.

While there is good coverage of currency from an investor's perspective, I would have preferred more discussion on how to actively forecast currency return and risk. Notwithstanding these later two comments, I would highly recommend this book for anyone who wanted an excellent update on the application of qualitative judgements from within a quantitative framework.

H. MARMER

En acabar la lectura, cal considerar la proposta de l'autor. Es pot aconseguir escrivint unes frases que resumeixin la impressió general que ha provocat la lectura del contingut, així com qüestionar-se què intentava aconseguir l'autor amb aquesta obra i valorar si ha aconseguit el seu propòsit.

La lectura extensiva ha d'intentar copsar el sentit general de l'obra.

RECOPILACIÓ DE MATERIAL PER AL TREBALL POSTERIOR

Una lectura acurada requereix retenir la informació útil i ser capaç de reproduir-la en un altre moment. Per això sol anar acompanyada de l'escriptura de petits resums, el subratllat dels conceptes, frases o paràgrafs interessants.

En començar a llegir, el lector troba idees que li semblen interessants, punts de coincidència amb altres autors, crítiques a determinats conceptes. Si en el moment

de la lectura no registra aquests matisos, més endavant li serà difícil recuperar-los. Hi ha unes **tècniques bàsiques que faciliten aquest enregistrament de les dades**, per poder tenir accés posterior a la informació: subratllar, prendre notes i fer fitxes.

Subratllar ajuda a interioritzar i entendre el que es llegeix. A més, en una lectura posterior, estalvia temps i facilita la recuperació posterior d'informació. Però cal subratllar en la mesura justa, perquè aquesta tècnica perd eficàcia tant si hi ha moltes frases subratllades com si n'hi ha massa poques. Cal subratllar només les idees importants i tot el que sembli una aportació nova i significativa.

Ampliació de continguts

El subratllat depèn del tipus de text, de l'objectiu de la lectura i de la quantitat d'informació nova. En general, els textos humanístics i discursius necessiten més subratllats per recollir les argumentacions i les tesis dels autors que els textos tecnicocientífics, en què la informació important apareix situada al començament i al final de l'escrit.

Prendre notes ajuda a copsar el sentit del que s'està llegint. No es tracta de copiar frases i paràgrafs textuais, sinó d'identificar la idea principal o la tesi i els arguments que li donen suport.

Per recuperar informació, és útil escriure notes al marge, com ara: "tesi", "primer argument", "conclusió", "exemple convincent", "relació de causa-efecte", "generalització sense suport", "cita d'autoritat qüestionable", "bona comparació", "conseqüències", etc. També se solen utilitzar símbols, com els asteriscs per marcar les idees importants o els signes d'interrogació per indicar passatges foscos, falsos o exageracions.

Ampliació de continguts

Una pauta d'actuació eficaç per recopilar informació és la que subratlla només les idees principals (prescindint de les secundàries), numera la seqüència d'idees relacionades, resalta amb diferents símbols els aspectes rellevants (per exemple, una fletxa al marge de les definicions i els exemples més significatius o asteriscs i signes d'interrogació per marcar els fragments significatius o foscos). És convenient també escriure al marge, i amb les pròpies paraules, els conceptes que expressa el text.

L'elaboració de fitxes, en suport informàtic o en cartró, és una tècnica que **permet emmagatzemar, classificar i jerarquitzar les notes preses durant la lectura** per utilitzar-les més endavant.

Ampliació de continguts

No hi ha una única manera de fer fitxes: cadascú ha de trobar la que li resulti més pràctica i còmoda. Però la disciplina de confeccionar fitxes durant o després de la lectura és un hàbit molt productiu per utilitzar la informació per a reflexions posteriors.

Cal anotar a la part superior de la fitxa les referències de l'obra (autor, títol, editorial, data, número de pàgina, etc.) i dedicar la resta de l'espai a anotacions (idea principal, cites, comentaris, etc.).

La formació d'un bon lector està molt relacionada amb l'adquisició d'hàbits de lectura i de tècniques de recuperació de la informació.

LECTURA INTENSIVA

La lectura intensiva del text **permet descobrir-ne l'estructura interna**, és a dir, la manera com l'autor organitza les idees, i determinar-ne la idoneïtat. Caldrà rellegir el text i identificar-hi l'organització jeràrquica de les idees essencials: tesi, arguments, dades de suport.

Per identificar l'estructura del text convé conèixer els esquemes organitzatius més habituals que presenten els textos acadèmics: l'analític, el comparatiu, l'enumeratiu, el cronològic, etc.

Ampliació de continguts

Hi ha diferents esquemes estructurals que permeten organitzar els elements discursius.

El **pla cronològic** mostra el desenvolupament dels fets tal com se succeeixen en el temps, a partir de la identificació d'uns períodes o etapes que li permeten donar coherència lògica als fets. No es tracta, per tant, de fer una enumeració o successió de fets i dates, sinó que aquests s'han d'agrupar de manera rellevant en etapes. És un tipus d'esquema útil en els textos que es proposen descriure l'evolució d'un fenomen, el desenvolupament d'un procés, d'un experiment, d'un fet, etc.

Exemple

Els resultats d'estudis fets amb nens i nenes bilingües familiars i l'observació a les aules d'immersió ens permeten explicar, a grans trets, quin és el procés d'adquisició del català que fan els alumnes en una situació d'immersió. Podem diferenciar tres etapes:

a) En una primera etapa el nen diu paraules en català sense relacionar-les amb les seves equivalents en castellà. Així, pot dir "cadira" per anomenar la cadira de l'escola i "silla" per anomenar la de casa seva, com si es tractés de dos objectes diferents. Les primeres paraules que el nen diu en català no són precisament les més similars a la seva primera llengua, sinó que adquireix aquells mots que lliguen directament amb la seva experiència immediata o aquells que necessita per a relacionar-se en el marc de la classe.

b) En una segona etapa, l'infant ja és conscient que el mestre parla una llengua diferent de la seva, i que una mateixa cosa es pot dir de dues formes diferents. També intueix algunes regles fonètiques, morfològiques i sintàctiques del català i, en conseqüència, fa hipòtesis de funcionament que assaja quan vol usar-lo. És per això que l'infant el parla d'una forma especial, afegint i barrejant elements de cadascun dels codis lingüístics de les dues llengües. Aquests errors poden alarmar l'ensenyant en un primer moment, però en realitat no són altra cosa que el símptoma d'una

activitat interna de recerca i d'aprenentatge, i assenyalen un avenç positiu. L'alumne avança en aquest procés quan pot generalitzar l'ús de les seves adquisicions en altres contextos.

c) L'infant arriba a la tercera etapa quan és capaç d'emprar correctament els trets fonètics, morfològics i sintàctics de les dues llengües, sense interferències. Això s'esdevé de forma variable segons els alumnes, però es constata que els que han seguit el Programa d'Immersió des del seu inici, al final del cicle inicial (8 anys) han arribat majoritàriament a aquesta tercera etapa.

SEDEC

Un altre model organitzatiu és el que permet desenvolupar les idees d'un text a partir de les comparacions que s'hi estableixen. El pla comparatiu posa en relleu les semblances i les diferències entre dues realitats, comparant-les constantment: no és una successió dels elements definidors de cada realitat, sinó que és una contraposició.

Exemple

En un extraordinario texto escrito en su período de reclusión, Louis Althusser lee a Maquiavelo y hace la muy razonable pregunta sobre si El príncipe debe ser considerado un manifiesto político revolucionario. A fin de aplicarse a esta cuestión, Althusser intenta primero definir la "forma manifiesto" en tanto género específico de texto, comparando las características de El príncipe con aquellas del manifiesto político paradigmático, el Manifiesto del Partido Comunista de Marx y Engels. Halla entre estos dos documentos parecidos estructurales innegables. En ambos textos la forma del argumento consiste en "un aparato completamente específico [dispositif] que establece relaciones particulares entre el discurso y su 'objeto' y entre el discurso y su 'sujeto'" (p. 55). En cada caso el discurso político nace de la relación productiva entre el sujeto y el objeto, del hecho de que esta relación es ella misma el verdadero punto de vista de la res gestae, una acción colectiva auto-constituyente apuntada a su objetivo. En suma, claramente por fuera de la tradición de la ciencia política (tanto en su forma clásica, que era realmente el análisis de las formas de gobierno, o en su forma contemporánea, que apunta a una ciencia de la administración), los manifiestos de Maquiavelo y Marx-Engels definen lo político como los movimientos de la multitud, y definen su objetivo como la auto-producción del sujeto. [...] Pese a esa importante similitud, continúa Althusser, las diferencias entre los dos manifiestos son significativas. La primera diferencia consiste en el hecho de que, mientras en el texto de Marx-Engels el sujeto que define el punto de vista del texto (el moderno proletariado) y el objeto (el partido comunista y el comunismo) son concebidos como co-presentes de tal modo que la creciente organización del primero conlleva directamente la creación del segundo, en el proyecto de Maquiavelo hay una distancia ineluctable entre el sujeto (la multitud) y el objeto (el Príncipe y el Estado libre). Esta distancia llevó a que Maquiavelo buscara en El príncipe un aparato democrático capaz de unir sujeto con objeto. En otras palabras, mientras el manifiesto de Marx-Engels traza una causalidad lineal y necesaria, el texto de Maquiavelo describe en realidad un proyecto y una utopía. Althusser reconoce finalmente que ambos textos traen efectivamente la propuesta teórica al nivel de la praxis; ambos asumen al presente como vacío para el futuro, "vide pour le futur" (p. 62), y en este espacio abierto establecen un acto inmanente del sujeto que constituye una nueva posición del ser.

M. HARDT [trad. E. SADIÉ]

El **pla dialèctic** permet desenvolupar un argument a partir de la contraposició de dos punts de vista oposats (la tesi i l'antítesi), de la qual sorgirà la síntesi, que conté

elements dels dos punts de vista enfrontats.

Exemple

B. Confidencialidad individual.

Los protocolos etnográficos estándar del Proyecto Diversidad del Genoma Humano (DGH) requieren la recolección de ciertos datos culturales y etnográficos de los donantes, incluyendo nombres y otros datos que pudieran ser empleados para identificar a un donante. Uno puede argumentar que ninguna información que permita identificar a los individuos debería ser recolectada, haciendo así imposible violar la confidencialidad. Una regla draconiana de ese tipo haría imposibles una serie de análisis científicamente útiles que pueden depender de características individuales y, en algunos casos, incluso la posibilidad de recontactar a donantes individuales. La regla básica debe ser la protección de la confidencialidad de todos los donantes individuales, pero esto debe ser hecho sobre la base del control de la información que permitiría la identificación de los individuos, y no sobre la base de su completa exclusión.

La idea de confidencialidad individual, y la incertidumbre de por qué alguien querría saber la identidad de donantes individuales, hace que esta sea una poderosa regla de básica. Puede, claro, ser declinada por un informante completamente informado, pero tales declinaciones deberán ser raras.

Proyecto Diversidad del Genoma Humano

Un altre esquema a partir del qual es poden organitzar les diferents idees que conformaran un discurs és el **pla analític**, que permet detallar els aspectes que determinen un problema o una situació que cal resoldre. És a dir, permet analitzar aquesta situació a partir de l'explicació del que succeeix, de les causes que l'han generat, de les conseqüències que se'n deriven, de les solucions que es poden aportar, de les implicacions —positives i negatives— que comporta adoptar aquestes solucions, etc.

Exemple

Quan es planteja la possibilitat d'implantació d'un mercat de futurs i opcions sobre bestiar en viu es requereix conèixer les implicacions que comporten i, a més a més, els condicionants de l'entorn per determinar la idoneïtat de la seva implantació. En aquesta investigació, en primer lloc, es realitza una anàlisi dels principals mercats de futurs i opcions sobre bestiar en viu, investigant l'origen i l'evolució que han tingut, les causes que han afavorit la situació actual i, a la vegada, identificant tots els contractes de futurs i opcions sobre bestiar en viu que s'han comercialitzat i que es comercialitzen actualment.

C. TORRES

Un altre tipus d'esquema que permet organitzar el discurs és l'anomenat **pla enumeratiu o inventari**, en el qual els elements i les idees que es volen desenvolupar s'agrupen en conjunts o categories, sempre que la categorització sigui rellevant (és a dir, s'inclouen en un mateix conjunt aquells elements o idees que són coincidents en algun aspecte, si no la categorització no seria pertinent). L'ordre d'aparició de les diferents categories establertes dependrà de l'objectiu discursiu, però pot anar des de la categoria més nombrosa fins a la menys nombrosa, de la categoria més important a la menys important, de la categoria més propera temporalment a la més llunyana, etc.

Exemple

El presente trabajo trata de las competencias profesionales del formador en los

contextos de formación continua desde la óptica de los programas de formación de formadores. Para ello, diferentes fases y momentos han sido considerados en el mismo. Una vez planteado el problema y los objetivos del estudio, cuatro elementos definen el planteamiento del estudio: la figura profesional del formador, las competencias profesionales de éste, su formación y el contexto específico de intervención como es el de la formación continua. El planteamiento del estudio en torno a estos cuatro elementos sirven, a su vez, para estructurar e indagar el estado de estos aspectos de manera interrelacionada en la literatura y en el contexto, con el fin de establecer el marco teórico y contextual de referencia. La parte aplicada del estudio está encabezada por la presentación del diseño de la investigación. Del mismo se destacan las variables, la metodología, la muestra, los instrumentos y las limitaciones y posibilidades del estudio. A continuación se presentan los resultados desde la caracterización de las muestras hasta la presentación de las valoraciones de los encuestados y entrevistados en torno a los datos de los programas de formación de formadores analizados, en torno a los contenidos que están presentes en dichos programas y en torno a las capacidades que los encuestados valoran como disponibles y necesarias en el ejercicio de su actividad profesional.

A. NAVÍO

Una variant d'aquest pla inventari és aquella en què s'enumeren una sèrie d'**arguments** per defensar una tesi. En aquest cas, l'ordre d'aparició dels arguments serà determinat per la força persuasiva de cada un. Així, tenint present que el lector reté més els darrers fragments llegits, caldrà situar l'argument més fort o més important en darrera posició.

Exemple

À ce titre, une analyse de la Direction générale de l'agriculture de la Commission européenne sur les bienfaits de l'agriculture biologique souligne que ce mode de culture a une influence positive sur l'environnement parce que a) la limitation très stricte des pesticides et des fertilisants réduit, voire élimine la pollution des sols, des nappes aquifères et de l'eau de surface; b) les règles en matière d'agriculture organique promeuvent la culture extensive, ce qui diminue l'impact sur l'environnement, encourage l'utilisation des ressources renouvelables et influence positivement les paysages; c) la limitation de l'utilisation de pesticides chimiques et de médicaments débouche sur l'utilisation de variétés de plantes et de races de bétail très résistantes aux épidémies et maladies et adaptés aux conditions locales. De cette manière, l'agriculture biologique contribue à l'augmentation de la diversité biologique des règnes animal et végétal.

Pro Natura Magazine

Elaborar un esquema del text de base és una bona manera de posar en evidència l'estructura. A través de la disposició de les idees principals en un esquema es podrà plasmar de manera gràfica el raonament de l'autor i identificar clarament la línia argumental del text. A més, disposar d'un esquema organitzatiu de les idees facilitarà la confecció d'una de les parts més importants de la ressenya: el resum.

En aquesta segona fase de lectura, per tant, és important identificar l'estratègia organitzativa. A partir d'aquí, i un cop s'ha visualitzat l'organització general del text, cal localitzar el punt principal de l'obra, la tesi.

Ampliació de continguts

Aquesta idea pot ser plantejada de forma explícita o pot quedar implícita en el text.

Si en la primera lectura no s'ha marcat aquesta idea, és bo aprofitar aquest moment per fer-ho, escrivint la paraula *Tesi* al marge per localitzar-la ràpidament. Si la tesi és implícita, s'han de marcar els fragments on està més indicada.

A continuació, s'han de buscar els principals arguments que donen suport a la tesi o la il·lustren. És convenient numerar els punts de suport o els arguments i anotar una paraula clau per a cadascun al marge.

Finalment, cal fer una reflexió general sobre l'obra, preguntar-se com l'escriptor desenvolupa, explica o argumenta les idees que exposa i si ho fa amb exemples, testimonis o dades estadístiques. Cal tenir en compte que l'autor pot utilitzar un mètode o un altre per desenvolupar cada punt, però l'ha d'exposar amb claredat i lògica. En aquest sentit, és bo parar esment en als connectors d'inici de paràgraf i en la manera com l'autor encadena les idees per donar sentit al text.

La lectura intensiva permet conèixer l'estructura interna del text i posar en evidència l'estratègia discursiva de l'autor, informació imprescindible per elaborar el resum i el comentari de l'obra.

La ressenya requereix una mirada tècnica, és a dir, entendre el text com un artefacte que cal analitzar.

15

Argumenta és un projecte dels serveis lingüístics de nou universitats catalanes (Universitat de Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, Universitat Politècnica de Catalunya, Universitat Pompeu Fabra, Universitat de Girona, Universitat de Lleida, Universitat Rovira i Virgili, Universitat Oberta de Catalunya i Universitat de Vic), que han dirigit els serveis lingüístics de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Argumenta ha tingut el suport de la Secretaria d'Universitats i Recerca del Departament d'Educació i Universitats i la col·laboració de la Secretaria de Política Lingüística del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya.

La unitat 10 d'Argumenta ha estat elaborada per Conxita Golanó Fornells. L'edició d'aquesta unitat s'ha tancat al setembre de 2006.

Si voleu citar aquest material podeu fer-ho de la manera següent:

Serveis lingüístics de la UB, UAB, UPC, UPF, UdG, UdL, URV, UOC, UVIC. *Argumenta* [en línia]. Barcelona: setembre 2006 [Data de consulta: dd-mm-aa]. Unitat 10. He d'escriure una ressenya. Disponible a: <<http://www.uab.cat/servei-llengues>>.

Els continguts d'Argumenta estan subjectes a una llicència Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 de Creative Commons.

